

Zprávy a oznámení

Mše v domově důchodců

Ve čtvrtek 18. května bude v rožmitálském domově důchodců opět sloužena mše sv. Začátek bude v 15.00 hod. v kapli domova.

Pout' k Panně Marii Březnické

Tradiční putování k soše Panny Marie Březnické v lesích nad Voltuší se letos uskuteční v sobotu 20. května. Mše sv. bude sloužena na tomto krásném místě od 11.00 hod. Po mši následuje piknik. Doporučuji vydat se na pout' na kole nebo pěšky. Večerní mše sv. v Rožmitále v tento den nebude!

Svátek sv. Jana Nepomuckého

Patrona našeho městského kostela si zde připomeneme slavnou mší svatou v neděli 21.5. Poutní bohoslužba začne jako každou neděli v 8.30 hod. Ve farním kostele ve Starém Rožmitále tudíž mše sv. nebude.

Slavnostní májová pobožnost

V den rožmitálské pouti 21.5. se můžeme zúčastnit slavnostní májové pobožnosti spojené s koncertem duchovní hudby 15. – 17. století. Začátek májové bude už v 16.00 hod. ve farním kostele. Zazpívá soubor staré hudby Dyškanti pod vedením PhDr. Martina Horyny.

Program zájezdu, který se uskuteční v sobotu 10. června 2006:

Odjezd: v 6.00 hodin ráno z autobusového nádraží. Albrechtice – na místním hřbitově si prohlédneme 72 krásně malovaných kapliček. Borovany – mše svatá, kterou bude sloužit P. Ivo Prokop. Nové Hradky – prohlídka kostela či hradu, kde je expozice hyalitového skla (hyalit = skelný opál). Dobrá Voda u Nových Hradů – prohlídka poutního kostela Nanebevzetí Panny Marie, z terasy kostela je krásný výhled na Novohradsko a část Třeboňské pánve. Léčivý pramen. České Budějovice – krátká návštěva patera Petra Stulíka. Česňovice – posezení a občerstvení v hospůdce. Návrat: přes Vodňany a Písek kolem 19 hodiny. Cena zájezdu je 260,- Kč dospělí, děti do 15 let zdarma.

Závazné přihlášky s platbou přijímá J. Lišková – do konce května

Na hezké nové zážitky se s Vámi těší organizátoři zájezdu – P. Ivo Prokop a výbor KDU-ČSL

Úmysly mší svatých od 15. do 28. května 2006

Ranní mše sv.	R: Ne 8.30 hod.	R – farní kostel Povýšení sv. Kříže ve Starém Rožmitále
	m: Čt 8.00 hod.	m – městský kostel sv. Jana Nepomuckého na náměstí
Večerní mše sv.	M: Út, St, Pá, So 18.00 hod.	M – městský kostel sv. Jana Nepomuckého na náměstí
	V: Pá 17.00 hod.	V – kaple sv. Anny ve Voltuši

Po 15.5.	mše sv. není	Po 22.5.	mše sv. není
Út 16.5. M	Za Miladu Folaufovou	Út 23.5.	Za † Anežku a Emanuela Zachovy
St 17.5. M	Za Herberta Solčányho	St 24.5. M	Za † Karolínu Jeníčkovou
Čt 18.5. M	Za Mirumila Pechara, rodiče z obojí strany vnuka Míšu	Čt 25.5. m	Za rodiče Větrovských a živé členy rodu
Pá 19.5. M	Za rodiče Kulovaných a dceru Marii	Pá 26.5. M	za † cititele mariánské, kteří chodili na májové pobožnosti
So 20.5. Pout' k P. Marii 11.00 hod.	Za rodinu Zíbovu, Františku Janotovou, Marii Kodatovou a Františka Kulovaného	So 27.5. M	Za Barboru Vachatovou, Václava Vachatu, jejich děti a rodiče
Ne 21.5. M 8.30 !	Za Josefu Hořejší, dceru Marii, čtyři syny a d. v o.	Ne 28.5. R	Za Stanislava a Julii Křížkovy, jejich rodiče a sourozence

Pro vnitřní potřebu vydává Římskokatolická farnost Starý Rožmitál, Rybova 1, 262 42 Rožmitál pod Třemšínem ☎ 318 665 182 Uzávěrka příštího čísla je ve středu 24. 5. 2006. Redakce: P. Ivo Prokop, Ivana Hoyerová V příspěvcích Z historie je doslovným citacím z farní kroniky ponechán jejich původní pravopis i styl. úprava.

FARNÍ ZPRAVODAJ

Římskokatolické farnosti Starý Rožmitál

Číslo 9 Ročník III

14. května 2006

Blahopřání

Rád na tomto místě gratuluji všem maminkám, které tuto neděli slaví svůj svátek. Ačkoliv nejde o oslavu liturgickou, přeci je velice dobré připomenout si ji i v křesťanských rodinách. Na nejdůležitější věci často nejvíce zapomínáme. Když někdo věnuje velký obnos na dobročinné účely, je obdivován a vážíme si jeho velkorysosti. Když maminka odpracuje při výchově svých dětí tisíce hodin zdarma a zřekne se kvůli nim mnoha lákavých věcí, neocení to skoro nikdo. Zdá se to samozřejmé. Ale čím dál více vidím, že to samozřejmé vůbec není. Být dobrou maminkou je řehole, mnohdy těžší než v klášteře. Vychovat z kojence dobrého člověka je dřina, ale věřím, že by nám maminky potvrdily, že to nakonec přeci jen stojí za to.

Už jen skutečnost, že svátek matek slavíme v květnu – měsíci Panny Marie – nám naznačuje, že každá maminka má mnoho společného s Matkou Boží a je určitě i pod její zvláštní ochranou. Matka Božího Syna neměla život vůbec snadný, ctíme jejich sedm bolestí, ale nakonec vyústil v nesmírnou radost, když se shledala se Zmrtvýchvstalým Ježíšem a on ji vzal k sobě do nebe. A v radost nakonec vyústil život každé poctivé křesťanky. Neboť Bůh dokáže potěšit i ty, na které děti či manželé nevděčně zapomínají, jejichž děti zemřely, sešly na zlou cestu, nebo jimž nebylo mateřství dopřáno. Nejsou už jen dcerami lidskými, ale dcerami Božími a Bůh – dárce radosti – nikdy nezklame. Hospodin je vzorem nejenom otcovství, ale i mateřské lásky, s níž odpouští selhání, tiší zármutek, dodává naději a uzdravuje bolesti. Láska našich maminek nám může povědět

o lásce Boží více, než dlouhá kázání. Přeji tedy maminkám hodně radosti z jejich dětí i životních partnerů a aby dokázaly být na svůj úkol hrdé. Vždyť to co dělají, žádný muž nedokáže. Máme vás rádi.

Den matek má prý kořeny ve starém Řecku v oslavách matky bohů Rhey. První zprávy o „předchůdci“ Svátku matek sahají do Anglie 16. století. Tehdy se tomuto dni říkalo Mateřská neděle nebo neděle matek (Mothering Sunday) a slavil se na počest všech anglických matek v období zvaném Lent (tj. čtyřicetidenní období po Velikonocích). V USA poprvé Den matek navrhla v roce 1872 Julia Ward Howeová a věnovala tento den míru. Na sklonku 19. století se Anna Reeves Jarvisová z Philadelphie, matka 11 dětí, začala angažovat za práva matek. Když zemřela, pokračovala v jejím započatém úsilí její dcera, která požádala pastora metodistické církve ve městě Grafton

v Západní Virginii, aby vykonal zvláštní bohoslužbu na počest paní Jarvisové a všech matek světa. V roce 1907 Anna Jarvisová (zemřela v r. 1948 bez prostředků a zcela opuštěná ve starobinci) zahájila kampaň za ustavení Dne matek jako národního svátku. Dočkala se v roce 1911. V roce 1914 byl Den matek prohlášen oficiálně za národní svátek – den veřejného vyjádření lásky a úcty matkám. Druhou květnovou neděli matky nepracovaly, nevařily, neuklízely. Všechno obstarávaly děti, které navíc maminky ochotně obsluhovaly. Dospělí posílali matkám pozdravy a blahopřání. Občané USA se zdobily květinou – bílou ten, kdo maminku už neměl, a červenou ti ostatní.

Nápad oslavy Dne matek do Československa přišel kolem roku 1918, kdy zemi navštěvovalo hodně lidí z USA, mezi nimi i sociální pracovnice. Ideu šířila Čs. ochrana matek a dětí, Červený kříž, Sokol, Orel, katolické spolky i některé ženské komise při politických stranách. „Maminku máme každý jen jednu a je jediná, která nás nesobecky milovala. Děti se cítíme ve dvou stejně jako ve čtyřiceti letech, proto půjdeme slavit pod heslem Hold matkám,“ tak začínala výzva v Českém slově z roku 1924. Noviny zvaly na oslavu do Stromovky, kde se konal jeden z prvních Dnů matek u nás.

Nejvíce se o oslavu Dne matek v bývalém Československu zasloužila Alice Masaryková. Ostatně není divu, protože její otec T. G. Masaryk na svou matku vzpomínal takto: „Matka na mne měla větší vliv než otec... Matka byla chytrá a moudrá... Matka byla zbožná. Ráda chodila do kostela, ale neměla k tomu kdy, protože musela dít na rodinu...“

Matka, která vchovala a vypěstovala ve svých dětech ušlechtilé vlastnosti, zůstávala v minulosti často v pozadí a nepovšimnuta. Proto od samého zrodu tohoto svátku nikdo nepopíral, že by matkám měly být více nakloněny zákony a že stát by měl matkám a dětem hmotně pomáhat. Nejen v tento sváteční den by si každý měl připomenout úctu ke každodenní neviditelné péči matek o novou generaci, pěstovat smysl pro cenu dobrých vztahů mezi mužem a ženou a vytvořit ovzduší dobré vůle, které toto tisíciletí tolik postrádá.

P. Ivo Prokop

Dopis adoptovaného chlapce

Rožmitálská farnost už druhým rokem přispívá na vzdělávání indického chlapce Sachina Sadhureho v rámci akce „Adopce na dálku“. Dnes máme možnost otisknout dopis, který od našeho malého Inda obdržela paní Jana Horníková, jež tuto adopci zorganizovala. Sachin napsal dopis ve své rodné řeči, místní řeholnice jej přeložila do angličtiny a zde přinášíme jeho český překlad pořízený díky panu Radko Štefanovi:

Má milá Jano Horníková,

tento dopis píše Váš milující Sachin. Daří se mi dobře. Doufám, že i Vám se daří zdravotně dobře. Když se mi donesla zpráva, že se mi prostřednictvím Sr. Joelové chystáte pomoci, měl jsem společně s naší rodinou obrovskou radost. Já a naše rodina jsme Vám velmi vděční.

V tomto dopise bych Vám rád představil naši rodinu. Můj otec se jmenuje Tukaram a je zedníkem. Moje matka se jmenuje Sangamma a pracuje v domácnosti. Má starší sestra Džajašri je sociální pracovnicí. Má další sestra Radžašri pracuje v komisi pro veřejné blaho (v orig. "PUC" - může jít - také o nějakou formu vzdělávání nebo něco podobného, pozn. Překladaatele) a také jako pomocná síla. Jméno mé další sestry je Kavjašri. Pracuje v komisi pro veřejné blaho („PUC“). Můj bratr Šivakumar chodí do 7. třídy základní školy.

Řehoř XVI. jej v roce 1843 vyslal jako nuncia do Belgie. Zde podpořil místní biskupy proti vládě, načež byl v roce 1846 na žádost krále Leopolda I. odvolán. Tentýž rok se stal biskupem v Perugii a o 7 let později obdržel kardinálský klobouk.

Jako biskup nechal přepracovat učební osnovy svého semináře a založil Akademii svatého Tomáše Akvinského a snažil se obnovit vztahy mezi katolickou církví a soudobou kulturou. V roce 1860 protestoval proti anexi Perugie Sardinským královstvím. 20. února 1878 byl zvolen nástupcem papeže Pia IX. Jeho hlavním cílem bylo přizpůsobit římskokatolickou církev moderní době. Podporoval ve Vatikánu studium astronomie a přírodních věd a zpřístupnil část vatikánských archivů vědcům, bez ohledu na jejich náboženské vyznání. 15. května 1891 vydal první velkou sociální encykliku *Rerum novarum*, v níž popsal a částečně i definoval základy sociálního učení římskokatolické církve. V ní podpořil soukromé vlastnictví a práva dělníků na spravedlivou mzdu, důstojné pracovní podmínky a zakládání odborů. Tato encyklika mu vynesla přezdívku *papež pracujících*.

Lev XIII. provedl značnou reorganizaci církevních struktur. Založil 248 nových diecézí a arcidiecézí, většinou mimoevropských (včetně 28 v USA), a dva patriarcháty (pro severní Afriku a Indii s Japonskem). Zavedl termín *odloučení bratří* pro křesťany nesjednocené s Římem. V roce 1893 zavedl svátek Svaté rodiny. Na konci svého pontifikátu vydal nové regule pro cenzuru a 17. září 1900 novelizoval Index zakázaných knih.

Nový papež byl zvolen velice rychle. P. Bouše o tom píše: „*Dne 4. srpna 1903 zvolen byl od svatého sboru kardinálů v krátkém čase za nového papeže patriarcha Benátský Josef (Giuseppe – pozn.) Sarto, jenž přijal jméno Pius X. Narodil se 2. června 1835, biskupem byl dříve v Mantově a od r. 1893 byl arcibiskupem a patriarchou Benátským, v téměř roce jmenován také kardinálem sv. Církve. Šťastná volba ta oslavena všude slavnými službami Božími. Deo gratias!*“ Jeho volba byla pokládána za šťastnou prakticky hned poté a i s odstupem času se takovou ukázala. V našem historickém seriálu se k tomuto papežovi ještě vrátíme. Ale teď ze zcela jiného soudku:

„*Dne 19. července 1903 snesla se veliká bouře nad mnohými krajinami v Čechách a zničila krupobitím strašným všechno osení na polích a učinila veliké škody na příbytcích a v zahradách. Zdejší krajina Rožmitálská byla díky Bohu ušetřena. Okolí Blatné a Kadova bylo již krupobitím zastiženo. Konány sbírky jak po obcích, tak i v kostelích na zmírnění tohoto neštěstí! Vláda věnovala k účeli tomu 600.000 K. Lidí objednávali z postižených krajin na zimu žito k setí až i z okolí zdejšího. Prodávalo se 1 q za 7 zl. – 7. zl 50kr. čili 14-15 K. – Také brambory na zimu kupovány byly do těch krajin za 4 K 30 s dovozem na nádraží Rožmitálské 1 q.*“ Tak byl tedy také jednou ten náš kraj ušetřen od zkázy. Tak nevyzpytatelné je počasí v našem kraji dodnes.

Zajímavou událostí se 4. 10. 1903 stalo otevření pokračovací školy. „*Posluchačů přihlásilo se hojně.*“

Jaro a léto proběhlo na Rožmitálsku bez větších komplikací. Krupobití se nám naštěstí vyhnulo a o jiných katastrofách se pisatel farní kroniky nezmiňuje. Také podzim byl, jak P. Bouše píše, příznivý. Po několika nepříznivých, suchých letech to byl zas jednou rok s dostatkem srážek. „*Následkem vláhy i louky se po předešlých letech suchých vzkřísily a zazelenaly. Brambor sklídilo se dost, nehnily mnoho.*“ Také zima 1903-4 se vydařila, byla celkem mírná a nebylo ani mnoho sněhu. „*Ozimy dobře přezimovaly.*“

Tento díl zakončíme zmínkou o dvou zajímavých soškách. První z nich je soška Pražského Jezulátka, která byla „*zakoupena pro dobu vánoční na hlavní oltář od firmy Ambrosius z Vídně, celkem za 20 K. Soška je sádrová a 50 centm. vysoká.*“ U druhé sošky šlo pouze o opravu. Jednalo se o dřevěnou sošku Vzkříšeného Spasitele, dle pisatele již „*velmi sešlou*“. Opravu provedl p. Jan Procházka, řezbář v Příbrami za 6 Korun. Jedná se o tutéž „sošku“, kterou vidáme ve velikonočním období na svatostánku hlavního oltáře ve farním kostele. My ji však již vidíme nádherně zrestaurovanou. Zkrátka, doba se mění, ale hodnoty zůstávají. Alespoň některé.

(Pokračování příště)

Ivana Hoyerová

Já se jmenuji Sachin a chodím do 5. třídy základní školy. Moji rodiče chtějí dát svým dětem vzdělání. Pracují kvůli nám těžce na polích. Učím se dobře a chci být učitelem. Učím se rád. Mým oblíbeným předmětem je matematika.

Máme právě za sebou výroční lednový den školy. Účastnil jsem se soutěže v přednesu a získal jsem za něj 1. místo. Mám mnoho kamarádů. Učíme se společně a daří se nám.

Spolu s naší rodinou Vám přeji ŠTASTNÉ VELIKONOCE. Ať Vám dá Bůh dobré zdraví, to je mé přání a modlitba.

Váš milující

Sachin

Poznámka překladatelky Sachinova dopisu sestry Joelové:

Milá Jano Horníková,

zdraví Vás Sr. Joelová. Jak se máte? Jak jde život? Doufám, že jste při dobrém zdraví. My všichni se těšíme dobrému zdraví. Jsem velmi šťastná a ráda, že chcete pomoci tomuto chudému chlapci na studiích. Je to veselý, přitažlivý a milující chlapec, který si tolik přeje studovat. Pracuje tvrdě. Jeho rodiče jsou Vám velmi vděční za to, že jim vycházíte vstříc a pomáháte. Pracuje s odevzdáním a se záplem. Je to inteligentní chlapec.

Je nás pět řádových sester, žijících v konventu. Přišly jsme sem – daleko od svých domovů – abychom podpořily chudé lidi ve zdejších místě. Pocházíme z Mangalore, Bombaye, Kerala atd. Právě jsme skončily inauguraci budovy nové střední školy, jakož i prázdninové školy pro fyzicky postižené. Byl to velmi dobrý program.

Přeji Vám šťastné Velikonoce!!!!

Děkuji předem.

S pozdravem lásky,

Sr. Joelová

Z historie 33. část – P. Josef Bouše (5.)

Rok 1902 začal ve znamení velkého jubilea papeže Lva XIII. „Svatý Otec Lev XIII. začal 20. února 1902 25. rok svého panování a řízení Církve sv. Celý svět křesťanský slavil toto 25leté papežské řídčí jubileum. Toho dne sloužena slavná mše sv. s kollektou za sv. Otce. Při kázání učiněna zmínka o této jubilejní slavnosti a věřící vybídnuti, aby se za sv. Otce horlivě modlili a jej dle možnosti také milodary podporovali. – Z Prahy vypraví se také poutnický vlak do Říma. Pan kardinál odebere se tam zároveň, aby od sv. Otce přijal kardinálský klobouk a uveden byl do sboru kardinálů. Při té příležitosti předvede také české poutníky sv. Otcí. Odjezd z Prahy bude koncem května.“

Pod tímto textem následuje zmínka o kanonické vizitaci dne 22. května 1902 a podpis biskupského sekretáře Jana Hilleho.

Také v r. 1902 obdržel farní kostel „za odvedené příspěvky členů zdejší farnosti“ od Eucharistické jednoty v Českých Budějovicích „pěknou bílou kasuli s příslušenstvím. Kříž na kasuli té je bohatě vyšit zlatem.“

Následující odstavec svědčí o tom, že vysocí církevní hodnostáři ne vždy navštěvovali farnosti oficiálně a se všemi ceremoniemi. To kardinál Lev Skrbenský za svého pobytu v Roželově jen tak mimochodem navštívil Rožmitál a jeho nečekanou návštěvu málem propásl i sám duchovní správce:

„Na začátku července r. 1902 přesídlil pan kardinál Lev Skrbenský ze Hříště do myslivny v Roželově, vzlást k tomu připravené. Oduť navštívil v jeden pátek také Rožmitál, prohlédl si tam městský kostel, zajel pak i do Starého Rožmitála, prohlédl si také farní kostel, prošel i byt farní, navštívil hřbitov a odjel pak po shlednutí i bytu veleb. pánu s uspokojením domů, totiž do Roželova. Nějakého slavného uvítání si nepřál. Proto přijel neočekávaně a tiše také odjel. Duchovní správce byl by Jej hnedle ani nespátřil a s ním nemluvil, byl právě na louce u dělníků. Přichvátav promluvil s Ním přec několik slov. Starší veleb. p. Frant. Roubík byl právě ve škole ve Věšíně. Jen mladší veleb. p. Otokar Nový byl doma přítomen a provedl Jeho Eminenci po kostele. Jeho Eminenci sídlil v Roželově až do polovice skoro září a velice se mu tam líbilo, takže za rok slíbil přijeti opět.“

Podzim a zima přelomu let 1902 a 1903 byly příznivé. Obilí dobře vzešlo. „Také ovoce vzlást jablka a hrušky se dobře a dosti sklídily. Zima byla zpočátku nepřilíh tuhá a s málo sněhem. Ozimní obilí přesto dobře přezimovalo. V měsíci únoru bylo dosti příjemné i také do polovice března.“ A tak můžeme říci – konečně jedna mírná zima. I když, „pak nastalo studené a mrazivé počasí“, přesto se mohlo zasít. Zřejmě to s těmi mrazy nebylo ve skutečnosti tak zlé. Jaro bylo však studené a suché. Sena bylo málo, ale „žita celkem dobře odkvetla“. Také stromy dobře odkvetly.

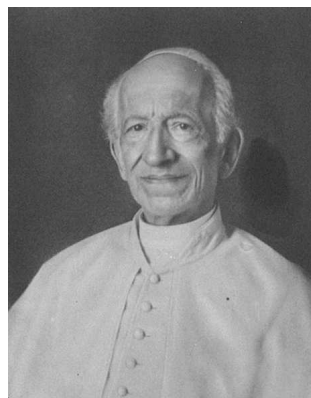
Stejně jako v předcházejících letech, byl i v tomto roce farní chrám podělen eucharistickým spolkem za odvedené příspěvky „pěknou sváteční kasulí červenou s příslušenstvím.“ A opět následuje zápis z kanonické vizitace.

Tento díl jsme začínali velkým výročním papeže Lva XIII. Nyní se budeme věnovat zápisu P. Boušeho, v němž pisatel zmiňuje nejen smrt tohoto sv. Otce, ale i především jeho zásluhy. „Dne 20. července 1903 zesnul v Pánu sv. Otec Lev XIII. v požehnaném vysokém věku 93 let. Řídil Církve sv. římskokatolickou slavně 25 let. Jmenován byl papežem míru. Tuto smířlivost Jeho všechny listy evropské s povděkem zaznamenávají. Jakožto nejvyšší pastýř věnoval veškerou péči a pomoc svou všem pěti dílům světa. Dával všude rady a dobrá napomenutí, připomínal vysokým i nízkým jejich povinnosti, ukazoval na potřebné prostředky k nápravě společnosti lidské, upomínal národy k pokoji a svornosti a volal všechny do lůna Církve sv. Vzástě šířil pobožnost a lásku k Pánu Ježíši v Nejsvět. Svátosti Olt. přítomnému, jakož i něžnou pobožnost k Jeho požehnané Matce, Panně Marii, o níž si vroucně přál, aby uctívána byla vzlástě sv. růžencem a se zvyváním Matko dobré rady. Na sv. Rodině ukázal vzor podle něhož všechny rodiny posvěcovati se mají. Na konci XIX. století obrátil pozornost všech věřících na nejsvět. Srdce Páně křížem ozdobené a mezi plameny zářící, jemuž veškeré lidstvo způsobem co nejslavnějším zasvětil. Zvěčnělý tento sv. Otec Lev XIII. ukázal se také velikým příznivcem všech čtyř diecézí českých, pro něž v Římě zvláštní kolej zařídil, v níž bohoslavci z Čech na kněžství se připravují. Requiescat in pace!“

Takto zesnulého papeže hodnotili v jeho době a takto to činíme my s odstupem času. A hodnotíme jej skutečně skvěle. Byl jistě jedním z nejpozoruhodnějších papežů všech dob.

Lev XIII., vlastním jménem Vincenzo Gioacchino Raffaele Luigi Pecci (2. 3. 1810 – 20. 7. 1903) byl 256. papežem římskokatolické církve (1878–1903). Provedl její rozsáhlou reorganizaci a vydal první z velkých sociálních encyklik, *Rerum novarum*. Během jeho pontifikátu prudce vzrostla mezinárodní politická prestiž papežství.

Vincenzo Pecci se narodil v Carpinete, v horách jižně od Říma jako šesté dítě v nižší šlechtické rodině. Studoval ve Viterbu (1818–1824), v římském semináři (1824–1832) a na akademii urozených kněží (1832–1837). V roce 1837 byl vysvěcen na kněze a byl přijat do řad papežských diplomatů.

Já se jmenuji Sachin a chodím do 5. třídy základní školy. Moji rodiče chtějí dát svým dětem vzdělání. Pracují kvůli nám těžce na polích. Učím se dobře a chci být učitelem. Učím se rád. Mým oblíbeným předmětem je matematika.

Máme právě za sebou výroční lednový den školy. Účastnil jsem se soutěže v přednesu a získal jsem za něj 1. místo. Mám mnoho kamarádů. Učíme se společně a daří se nám.

Spolu s naší rodinou Vám přeji ŠTASTNÉ VELIKONOCE. Ať Vám dá Bůh dobré zdraví, to je mé přání a modlitba.

Váš milující

Sachin

Poznámka překladatelky Sachinova dopisu sestry Joelové:

Milá Jano Horníková,

zdraví Vás Sr. Joelová. Jak se máte? Jak jde život? Doufám, že jste při dobrém zdraví. My všichni se těšíme dobrému zdraví. Jsem velmi šťastná a ráda, že chcete pomoci tomuto chudému chlapci na studiích. Je to veselý, přitažlivý a milující chlapec, který si tolik přeje studovat. Pracuje tvrdě. Jeho rodiče jsou Vám velmi vděční za to, že jim vycházíte vstříc a pomáháte. Pracuje s odevzdáním a se zápletem. Je to inteligentní chlapec.

Je nás pět řádových sester, žijících v konventu. Přišly jsme sem – daleko od svých domovů – abychom podpořily chudé lidi ve zdejších místech. Pocházíme z Mangalore, Bombaye, Kerala atd. Právě jsme skončily inauguraci budovy nové střední školy, jakož i prázdninové školy pro fyzicky postižené. Byl to velmi dobrý program.

Přeji Vám šťastné Velikonoce!!!!

Děkuji předem.

S pozdravem lásky,

Sr. Joelová

Z historie 33. část – P. Josef Bouše (5.)

Rok 1902 začal ve znamení velkého jubilea papeže Lva XIII. „Svatý Otec Lev XIII. začal 20. února 1902 25. rok svého panování a řízení Církve sv. Celý svět křesťanský slavil toto 25leté papežské řídící jubileum. Toho dne sloužena slavná mše sv. s kollektou za sv. Otce. Při kázání učiněna zmínka o této jubilejní slavnosti a věřící vybídnuti, aby se za sv. Otce horlivě modlili a jej dle možnosti také milodary podporovali. – Z Prahy vypraví se také poutnický vlak do Říma. Pan kardinál odebere se tam zároveň, aby od sv. Otce přijal kardinálský klobouk a uveden byl do sboru kardinálů. Při té příležitosti předvede také české poutníky sv. Otcí. Odjezd z Prahy bude koncem května.“

Pod tímto textem následuje zmínka o kanonické vizitaci dne 22. května 1902 a podpis biskupského sekretáře Jana Hilleho.

Také v r. 1902 obdržel farní kostel „za odvedené příspěvky členů zdejší farnosti“ od Eucharistické jednoty v Českých Budějovicích „pěknou bílou kasuli s příslušenstvím. Kříž na kasuli té je bohatě vyšit zlatem.“

Následující odstavec svědčí o tom, že vysocí církevní hodnostáři ne vždy navštěvovali farnosti oficiálně a se všemi ceremoniemi. To kardinál Lev Skrbenský za svého pobytu v Roželově jen tak mimochodem navštívil Rožmitál a jeho nečekanou návštěvu málem propásl i sám duchovní správce:

„Na začátku července r. 1902 přesídlil pan kardinál Lev Skrbenský ze Hříště do myslivny v Roželově, vzlást k tomu připraven. Oduť navštívil v jeden pátek také Rožmitál, prohlédl si tam městský kostel, zajel pak i do Starého Rožmitála, prohlédl si také farní kostel, prošel i byt farní, navštívil hřbitov a odjel pak po shlednutí i bytu veleb. pánu s uspokojením domů, totiž do Roželova. Nějakého slavného uvítání si nepřál. Proto přijel neočekávaně a tiše také odjel. Duchovní správce byl by Jej hnedle ani nespátřil a s ním nemluvil, byl právě na louce u dělníků. Přichvátav promluvil s Ním přec několik slov. Starší veleb. p. Frant. Roubík byl právě ve škole ve Věšíně. Jen mladší veleb. p. Otokar Nový byl doma přítomen a provedl Jeho Eminenci po kostele. Jeho Eminenci sídlil v Roželově až do polovice skoro září a velice se mu tam líbilo, takže za rok slíbil přijeti opět.“

Podzim a zima přelomu let 1902 a 1903 byly příznivé. Obilí dobře vzešlo. „Také ovoce vzlást jablka a hrušky se dobře a dosti sklídily. Zima byla zpočátku nepřilíh tuhá a s málo sněhem. Ozimní obilí přesto dobře přezimovalo. V měsíci únoru bylo dosti příjemné i také do polovice března.“ A tak můžeme říci – konečně jedna mírná zima. I když, „pak nastalo studené a mrazivé počasí“, přesto se mohlo zasít. Zřejmě to s těmi mrazy nebylo ve skutečnosti tak zlé. Jaro bylo však studené a suché. Sena bylo málo, ale „žita celkem dobře odkvetla“. Také stromy dobře odkvetly.

Stejně jako v předcházejících letech, byl i v tomto roce farní chrám podělen eucharistickým spolkem za odvedené příspěvky „pěknou sváteční kasulí červenou s příslušenstvím.“ A opět následuje zápis z kanonické vizitace.

Tento díl jsme začínali velkým výročním papeže Lva XIII. Nyní se budeme věnovat zápisu P. Boušeho, v němž pisatel zmiňuje nejen smrt tohoto sv. Otce, ale i především jeho zásluhy. „Dne 20. července 1903 zesnul v Pánu sv. Otec Lev XIII. v požehnaném vysokém věku 93 let. Řídil Církev sv. římskokatolickou slavně 25 let. Jmenován byl papežem míru. Tuto smířlivost Jeho všechny listy evropské s povděkem zaznamenávají. Jakožto nejvyšší pastýř věnoval veškerou péči a pomoc svou všem pěti dílům světa. Dával všude rady a dobrá napomenutí, připomínal vysokým i nízkým jejich povinnosti, ukazoval na potřebné prostředky k nápravě společnosti lidské, upomínal národy k pokoji a svornosti a volal všechny do lůna Církve sv. Vzástě šířil pobožnost a lásku k Pánu Ježíši v Nejsvět. Svátosti Olt. přítomnému, jakož i něžnou pobožnost k Jeho požehnané Matce, Panně Marii, o níž si vroucně přál, aby uctívána byla vzlástě sv. růžencem a se zvyváním Matko dobré rady. Na sv. Rodině ukázal vzor podle něhož všechny rodiny posvěcovati se mají. Na konci XIX. století obrátil pozornost všech věřících na nejsvět. Srdce Páně křížem ozdobené a mezi plameny zářící, jemuž veškeré lidstvo způsobem co nejslavnějším zasvětil. Zvěčnělý tento sv. Otec Lev XIII. ukázal se také velikým příznivcem všech čtyř diecézí českých, pro něž v Římě zvláštní kolej zařídil, v níž bohoslavci z Čech na kněžství se připravují. Requiescat in pace!“

Takto zesnulého papeže hodnotili v jeho době a takto to činíme my s odstupem času. A hodnotíme jej skutečně skvěle. Byl jistě jedním z nejpozoruhodnějších papežů všech dob.

Lev XIII., vlastním jménem Vincenzo Gioacchino Raffaele Luigi Pecci (2. 3. 1810 – 20. 7. 1903) byl 256. papežem římskokatolické církve (1878–1903). Provedl její rozsáhlou reorganizaci a vydal první z velkých sociálních encyklik, *Rerum novarum*. Během jeho pontifikátu prudce vzrostla mezinárodní politická prestiž papežství.

Vincenzo Pecci se narodil v Carpinete, v horách jižně od Říma jako šesté dítě v nižší šlechtické rodině. Studoval ve Viterbu (1818–1824), v římském semináři (1824–1832) a na akademii urozených kněží (1832–1837). V roce 1837 byl vysvěcen na kněze

